

Új úton

344 E 69th street New York, NY 10021 (212) 734-5252

newyork1reformed@hotmail.com

www.ny69ref.com

A New York-i Elsô Magyar Református Egyház körlevele Pünkösöd-2009

Láthatatlan mennyei erő

“Adjátok meg nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezemet az vegye a Szentlelket. Péter azonban azt mondta neki: Vesszen el a pénzed veled együtt, amiért azt gondoltad, hogy pénzen megszerezheted az Isten ajándékát!” (ApCsel. 8, 19b-2o)

Mindennapi valóságunkban gyakorta hiánycikk a mély, tartalmas információ. El kell azonban ismerni, hogy felvilágosítást, statisztikai adatokat könnyedén kölcsönözhet bárki a gépi intelligenciától. Az egyik nagy számítógépes keresőprogram adatbázisa szerint a Pünkösöd szó messze elmarad például a Karácsony előfordulási számától. Alig 601 000 találat a 4 330 000-hoz képest. Mi történik velünk? Hitünk csak amolyan kettőbeavágott, látványosságot üldöző ceremónia lenne? Ezek szerint a jászolbólcső és az emberalakba öltözött Krisztus még csak megbírkóznak valamennyire kételyeinkkel, de ugyanazon Isteni valóság, a Szentháromság Egy Igaz Istenének e harmadik megnyilvánulási formája sokakat hidegen hagy! Ma, amikor akkora könyvtára nőtt az okkult, sötét “tudományoknak”, amikor számos neves napilap, talán gazdasági kényszerből, féloldalas varázslattal, kuruzslással kapcsolatos hirdetéseket közöl, -nem vagyunk fogékonyak az egyetlen igaz erőforrás iránt, mely az Isten Szentlelke? Ez a láthatatlan, de eredményeiben, az okozott változásban annál inkább fellelhető valóság, mennyei ajándék a számunkra. Nem ebből a világból származik, nem minden emberi élet sajátja, de ott ahol a hit elfogadja, a Lélek felforgatja és kipucolja a tisztátalanságot, az önzést a hideg, lelketlen, számító életmódot. A Szentlélek összeforrasztó erő is a különböző helyekről összegyűltek számára, a más életúttal, háttérrel érkezőket megértővé, fogékonyá teszi az embertárs küzdelme, vívódásai iránt. Hatalmas duzzasztóként zárja magába a mennyei energiát, készen arra, hogy áradjon, elsöpörjön, talpra állítson, lelkesítsen. Ez a csoda elsősorban a kegyelmet befogadó lelkek számára megtapasztalható. A Szentlélek határtalan erőforrás a megfáradt emberi lét számára. Függetlenül a politikai-gazdasági állapotoktól, az emberileg reménytelennek tűnő valóságglátástól, áradása, belezendülése a gondolatokba a szívbe, tartalommal tölti meg a jelent és reménységgel, hittel a jövőt.

Történetünkben egy Simon nevű férfi magához ragadta a közfigyelmet, varázslásaival, állításaival ál-népszerűsége tette és valami igen nagynak állította magát...Ez a magatartási recept ez az egyszerű érvényesülési stratégia sajnos ma is rendkívül eredményes. Ez által helyezik magukat középpontba a hatalmat áhítozók, akik semmiféle módszertől nem riadnak vissza. Igen nagynak állítják magukat, kijelentéseik azonban hamisnak bizonyulnak és összetörnek az idő próbakövén. Saját beteges önimádatukba belegabalyodva elutasítják a Lélek megújító erejét de szeretnék maguk számára learatni minden áldozat, változás nélkül annak gyümölcsseit, érzik az igaz értékek erejét, de azokért nem bírnak cselekedni, tenni egyebet mint árajánlatot. Simon ez a fajta ember, vétkes, elferdült, eltévelyedett a maga módján, mint mi mindannyian és éppen emiatt égető szüksége van a megvilágosodásra, bűnbánatra, a maga okozta sebek meglátására és a gyógyító Ige felé fordulásra. Ő maga kellene alávesse életét a Szentlélek megújító erejének, ehelyett azonban megvásárolni akarja, élni kíván a Lélek hatásának minden közösségre ható lendületével, propaganda célokra óhajtja fordítani a megnyílt egek ajándékát. Napjainkban sok mindennek a vásárértéke feje tetejére fordult. A Mindenható megmutatta a jelenkor próbái által, hogy hiába helyezi az ember a maga hitét anyagokba, ingatlanba, tudományba, értelemben, ha ezekből kihagyja Istent és nem szomjazza a Megváltó áldását, vélt értékei semmivé foszlanak...Simon pénze, árajánlata nem súlyosabb vétek, mint bármely hétköznapi jelenet, tett, amelyet lelketlenül követnek el, hideg számítással a háttérben. A lelketlen, felelőtlen haszonra igyekvés az ember egyik kegyetlen, jelenkori sírásója. Megvásárolt, vagy eladott hitvesi eskük, áruba bocsátott kedvesség, vagy elárverezett emberi méltóság...mennyi isteni ajándék, amely jobb sorsra, több figyelemre és átértékelésre érdemes. Péter haraggal telített válasza jogos, de nem csupán Simonnak szól, hanem mindazoknak, akik számára a felülről kapott élet nem több mint adás-vétel. Ha jövődöt szeretnénk gyermekeink számára, ne az elveszőfélben levő vásárlóerőnköt sirassuk! Isten kegyelme majd gondot visel ránk, mint számtalanszor a történelem során, amikor hitbeli elődeink dolgoztak, verítékeztek, gondolatokat, imákat szültek, földet műveltek és emberi lelkeket ugyanakkor, gyógyítottak, vigasztaltak építettek kevés anyagi megfizetéssel, de hittel és kitartással. Ezt a Lélek erejének áldása cselekedte velük, A felülről kapott szélzúgás minden időkből olyan forrás számunkra, mely lehetővé teszi az igaz, önzetlen, közös sorsvállalást. Az apostol szavai tehát megálljt parancsolnak minden bálványimádásnak, lelketlen nyereségvágynak, egészségtelen hatalmi törekvésnek. Az Isten ajándéka azonban mindannyiunk részére félretett érték, ezért hit által éljünk vele! –*Amen*

Pünkösöd- Fodor András

<i>Minden tavasszal újra élelem</i>	<i>És fölcstann a gyermekének,</i>	<i>Már jön értem apám az állomásról,</i>
<i>A reggel gyönyörét,</i>	<i>fölbúg az orgona:</i>	<i>futok elébe ki-</i>
<i>A lucfenyők, a kertek magasában,</i>	<i>Jövel Szentlélek!-vigyél el a nyárba</i>	<i>a kanyarból is látom szívdobogva:</i>
<i>Keserves, hosszú boldog szaggatással</i>	<i>hol éig ér a játék palotája,</i>	<i>örömet ír felém a sétabotja,</i>
<i>burukkolnak a gilicék</i>	<i>szabadság otthona.</i>	<i>föl-fölbuktatja, lengeti</i>

Dear People of God,

Great people quite often tend to be controversial people. Take for example the late Winston Churchill. During the second World War in England, Churchill was hailed and loved as the "man of the hour," who through his passionate speeches encouraged the Brits to courageously defy the onslaughts of the Nazi war machine, even at the cost of "blood, sweat, and tears." However, when the war was barely over, England turned its back on its war hero and instead elected as its Prime Minister Clement Atlee. Churchill, instead of being hailed and loved, was now hated and loathed.

When the greatest man who ever lived moved among people, similar reactions emerged. The apostle John remarks casually in the opening chapter of his Gospel, "He came to that which was his own, but his own did not receive him." (John 1:11) As the gospel's story unfolds, we notice that Jesus was either worshiped or whipped, followed or flogged, crowned or crucified. The presence of Jesus elicits both responses. While hundreds of people thronged towards him in Galilee and Judea, his hometown people in Nazareth attempted to throw him off the cliff to kill him.

Paul was undoubtedly the greatest missionary of the early Christian Church. The Book of Acts tells us that the message he brought was either received with joy or ridiculed with jest. In fact, the messenger himself was either gratefully embraced or became gruesomely embattled. Like the messenger, the gospel message acts like double-edged sword. It can function like a surgical knife or like a switchblade. The same message can bring deliverance as well as disaster.

All of this becomes pointedly demonstrated on the Day of Pentecost. When the Holy Spirit demonstrates his divine presence through the signs of wind, fire, and speaking in different languages, Luke informs us about the two different reactions. "Amazed and perplexed, they asked one another, 'What does this mean?' Some, however, made fun of them and said, 'They have had too much wine.'" There are seekers and there are scoffers."

... If you will, here the Holy Spirit introduces explicit signs of God's grace. In Numbers 11, we find the intriguing story of Eldad and Medad, listed among the elders of Israel, to whom the Lord gave the gift of prophecy. When this extraordinary phenomenon was reported to Joshua, he suggested to Moses that he stop them. This is Moses' reply, "Are you jealous for my sake? I wish that all the LORD's people were prophets and that the LORD would put his Spirit on them!"

Well, it has happened. Moses' wish becomes prophecy fulfilled. When God unleashes his Holy Spirit upon his people on the day of Pentecost, all prophetic tongues break loose and there is no stopping. All the Lord's people do indeed become prophets and his Holy Spirit is placed on every one of them.

Gone are the age barriers. Gone are the gender barriers. We may add: gone are the social barriers, the educational barriers, and the racial barriers. The Holy Spirit includes and calls all God's people, the rich and the ragged, the scholars and the unschooled, the browns and the blacks, in his dynamic mission of "declaring the wonders of God" in wherever strategic position he places them. ...

However, note that the Holy Spirit not only introduces explicit signs of God's grace. He also introduces explosive signals of God's judgment. ...

They remind us what Jesus himself spoke of when he responded to his disciples' question concerning his coming and the end of the age. Jesus talked about the fact that "the sun will be darkened, and the moon will not give its light; the stars will fall from the sky, and the heavenly bodies will be shaken." All of this will take place "before the coming of the great and glorious day of the Lord." The vanishing of the sun, the moon, and the stars introduce us to the final chapter of human history. These universal signals are at the same time eschatological (end-time) signals.

...

Let them beware, for the Spirit who has come in grace, with visions and dreams, this same Spirit also comes with blood and fire, with holocausts, wars, and devastation. Beware and repent! ...

So you call. This call may be like a scream of desperation, "Brothers, what shall we do?" (Acts 2:37). It may be like the response of one blinded and awe-struck when meeting Jesus himself, "Who are you, Lord?" (Acts 9:5) It may be an almost inaudible prayer like that of the tax collector in the temple, "God, have mercy on me, a sinner." (Luke 18:13) It may be like the wailing of ten lepers who cry from the distance, "Jesus, Master, have pity on us." (Luke 17:13) It may be like the cry of a blind beggar, "Jesus, son of David, have mercy on me." (Luke 18:38) It may be like the request of the dying thief on the cross, "Lord, remember me." (Luke 23:42) However the call is uttered, the results of calling on the name of the Lord are always the same: the blind receive their sight, lepers are cleansed, and sinners are forgiven and received into the Kingdom of Jesus.

That's the Good News of Pentecost. The Holy Spirit continues the ministry of Jesus. It's a ministry of salvation, a ministry of hope, a ministry of renewal and refreshment. Jesus is in heaven, but his ministry empowered by the Spirit continues through Peter, John, Thomas, Paul, and even to this very day. Jesus' ministry continues through young men who dream dreams and sons and daughters who see visions. It continues through organists and music teams, through Church School teachers, and through Christian couples sharing their faith at barbecue outings with their neighbors. Jesus' ministry continues through all of God's people who are truly possessed with the Spirit of prophecy at the school desk and at the machine shop, and even at assembly lines and in shopping malls.

Pentecost means that the world is set ablaze. A new era has been ushered in. It's an era of grace and salvation, of mission and evangelism. It's also an era of impending judgment, of darkened suns and blighted moons, of blood and fire and billows of smoke. Listen and hear the urgent call to all who have ears to hear. The time is short. Repent and call on the name of the Lord. Today is still the day of grace. "And everyone who calls on the name of the Lord will be saved!"

Amen.

Excerpts from Pentecost Sermon by the Rev. John Kerssies, Collingwood, Ont.

PENTECOST PRAYER

O God, how mysterious is your presence in our lives. We experience you as the warmth of the sun or the whistle and whisper of the breeze on a windy day. You are in the words that somehow form in our minds when we seek them. You are in our hearts as the security that holds us fast when we are troubled or afraid. You are in the vision that catches and tantalizes the eyes of our soul. But who is that we see and feel and hear? Is it you, O Spirit? Yet you are always reminding us of our risen and ascended Savior. You are our Savior's second self. Is it you, O Christ? Yet the words that you speak are not your words either; they are the words, you said, of the One who sent you. You are the revelation of God to us. Is it you, O Creator? Yet you come to us only in the shape and the voice of our Savior and the Spirit. Your presence is almost like a holy game of hide-and-seek: "Now you see me, now you don't." Yet, however mysterious, we need your presence. Come softly as the breath of life. It takes a long time for us to be truly reborn. As you brooded over the world until it was fully created, so nurse us until we too grow up in grace. Come strongly as a mighty wind to fill the sails of our soul as we travel along the river of time. Unless you fill our sails, we are dead in the water, drifting aimlessly, the plaything of whatever current there is. Come purely as the light so that we may learn what to look for and what to look out for. Come with confidence as our Paraclete. Only if you teach us will we learn how to sail, how to avoid the perils of the journey, how to tack and veer so as to catch your wind at its fullest. Come faithfully as our companion on the journey. May we always hear your voice even when it suggests such unexpected things as giving and forgiving without counting the cost. And as we listen for your voice, we know you listen for ours. Hear now our concerns. And so with the wind at our back and the sun in our face and a companion to talk with, what more could we need? It is enough. It is everything. Amen.